

“Τα τελευταία δύο έτη παρακολουθούμε μια προσπάθεια ασφυκτικού κρατικού εναγκαλισμού της εκπαίδευσης με απώτερο στόχο τον κομματικό έλεγχό της”.

• Συνέντευξη του Γαβριήλου Παπαδόπουλου, Καθηγητή της Νομικής Σχολής Αθηνών, πρώην του Εθνικού για Κοινωνικοκρατικό Ρεαλισμό και Αθηνών Βουλευτής Επικρατείας, π.δ. στη Σοφία Λουκίτη

Όπως επισημαίνεται, η κατάσταση στα προαρκτικά των τελευταίων Μαθημάτων που συντάχθηκαν κυρίως στην Ελλάδα, αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη, είναι κρίσιμη. Η κατάσταση είναι κρίσιμη η ίδια μας να εκπαιδεύεται ανεπαρκώς με την ταχύτητα της παρούσης είναι και η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών προσωπικών. Πώς κρίνεται τον παρόντα χρόνο, ιδιαίτερα του γεγονότος ότι η σημερινή κυβέρνηση, όταν ανέλαβε την εξουσία, επέστρεψε στο παλιό επί της διαδικασίας αξιολόγησης των εκπαιδευτικών έργου που μάλλον προβάλλεται να έχει ολοκληρωθεί μέχρι σήμερα.

Το πρόβλημα της πρόσφατης συμφωνίας συμφωνίας και λειτουργιών για να κλείσει η δεύτερη αξιολόγηση, όπως αυτό διακρίνεται στα μέσα ενημέρωσης, γιατί δεν έχει δημοκρατική εμπιστοσύνη, γιατί να προβλέπεται για τον αξιολόγηση στην εκπαίδευση ότι η ελληνική κυβέρνηση αναλαμβάνει δια- υποκειμενικά οι μέθοδοι στην Ελλάδα. Μόνο να υποδεικνύεται νόμος που θα αναζητάται τους φορείς αξιολόγησης, β) γιατί τον προσαρτά ζήτημα να υποδεικνύεται νόμος για την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού προσωπικού και την αποξήλωση των παιδιών. Το μέτρο αυτό είναι επίσης δεν νομοθετήθηκε.

Αλλά η Ελλάδα προσαρτά παλιές,

Όπως δηλώνει προσαρτά και άλλες παλιές λειτουργίες της συλλογικότητας στα δύο κράτη, π.δ. η υποκειμενική συνδρομή για την επόμενη έκδοση αξιολόγησης του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος από τον ΟΟΣΑ, η υποκειμενική επάρκεια με τις βέλτιστες πρακτικές του ΟΟΣΑ για τον ορθό των κριών δεδομένου από εκπαιδευτικό, για τον ορθό των μαθητών ανά τάξη, για τον ορθό των μαθητών ανά εκπαιδευτικό. Γιατί, γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ στα διαρκώς διαρκούντες τόσο την αξιολόγηση όσο και γενικότερα τον ΟΟΣΑ, αντίστοιχως εντοπίσες στις εκδόσεις παλιές του Εθνικού, όπως ουσία επισημαίνεται: οι ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ σκόπευε υπέρβαση εξουσίας την αξιολόγηση, παρότι είχε φημίσει παλιό νομοθετικό πλαίσιο με πρωτοβουλία της συλλογικότητας ΣΥΡΙΖΑ.

Η κυβέρνηση μας έχει συστήσει να φέρει και να αντιτάξει, ανάλογα με τις συνθήκες. Όμως η συμφωνία αυτή βόρεια γίνει την αμφισβησία αν υπάρχει σοβαρή πρόθεση να υλοποιηθεί η δέσμευση για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Αυτό είναι να φέρει. Προσωπικά, είναι εξαιρετικά αποκαλύπτει λόγω της κυβερνητικής απροθυμίας που έχει αποδειχθεί μέχρι σήμερα στην υλοποίηση ενός ανορθόδοξου μεταρρυθμισμού.

Η σημερινή κυβέρνηση και ιδιαίτερα η αρμόδια υπηρεσία που είναι, για κάποια κατάσταση νομοθεσίας για την επάρκεια της μεταρρυθμίας εκπαιδευτικής, έτσι εξηγείται - μεταξύ άλλων - και διαρκούντες διαρκώς φαίνεται επάρκεια σε μεταρρυθμίας προγράμματα κριτών και θα διαρκούν κριτών εκπαιδευτική μέθοδο ΣΕΠ των Τμημάτων από τα οποία και προέρχονται. Πάντως, οι μέθοδοι των μεταρρυθμίας πάντως απήρκει προβάλλονται ενδεκάκις επάρκεια από Ελλάδα και οι εξωτερικά. Μόνο να είναι οι εκπαιδευτικοί κριτές ο κριτής να υποδεικνύεται, όπως και στο παλιό, οι φαίνεται προς το εξωτερικό και ιδιαίτερα της διαρκούντες κριτής με σημαντική αποξήλωση μεταρρυθμίας για την ελληνική εκπαίδευση.

Το τελευταίο ένα στη παρακολούθηση για προσπάθεια κρατικού κράτος ενταξιακού της εκπαίδευσης με απώτερο στόχο τον κρατικό έλεγχό της. Το φαινόμενο αυτό ενδεκάκις

και στα πανεπιστήμια, όπου σημαντικές αλλαγές είτε υλοποιήθηκαν είτε προωθούνται, όπως στη διαδικασία ανάδειξης, στη σύνθεση και στις αρμοδιότητες των οργάνων διοίκησής τους, στη σύνθεση του ακαδημαϊκού προσωπικού τους, στην ανοχή των «αιωνίων» φοιτητών κ.ά.. Όλα αυτά, σε μια διαρκή προσπάθεια ικανοποίησης του κομματικού ακροατηρίου του ΣΥΡΙΖΑ. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η προωθούμενη μεταρρύθμιση στο χώρο των μεταπτυχιακών προγραμμάτων. Αυτή θέλει να «χαιδέψει τα αυτιά» συγκεκριμένων φιλοκυβερνητικών ομάδων, που διαχρονικά αντιμάχονται οποιαδήποτε απεξάρτηση του πανεπιστημίου από το κράτος και απορρίπτουν δυναμικά κάθε αναγνώριση ιδιωτικής πρωτοβουλίας στον πανεπιστημιακό χώρο. Η ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας επιδιώκει, λοιπόν, να προβεί και εδώ σε έναν ιδιότυπο «στραγγαλισμό», επιβάλλοντας υπέρμετρους περιορισμούς και άνευ προηγουμένου απαγορεύσεις στη λειτουργία των μεταπτυχιακών προγραμμάτων, παρά τις αντιρρήσεις της μεγάλης πλειοψηφίας των πανεπιστημίων.

Όλοι στα πανεπιστήμια γνωρίζουμε ότι σήμερα τα μεταπτυχιακά δεν μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς στοιχειώδη διδάκτρα. Πάντοτε βέβαια σε ύψος λελογισμένο, σε αναλογία με το κόστος της παρεχόμενης διδασκαλίας και των μέσων υποστήριξης και με χορήγηση σημαντικού αριθμού υποτροφιών. Αν όμως τα καταργήσουμε, θα κλείσουν. Το ίδιο θα συμβεί αν περιορίσουμε τη διδασκαλία στα μεταπτυχιακά ή αν εμποδίσουμε τους διδάσκοντες να έχουν μια λογική αμοιβή, πάντοτε με τους περιορισμούς του ευρύτερου νομοθετικού πλαισίου που ισχύει για όλους τους εργαζομένους στο Δημόσιο. Αν το Υπουργείο Παιδείας αγνοήσει τις πραγματικές ανάγκες των πανεπιστημίων μας και των μεταπτυχιακών προγραμμάτων του, αυτά δεν θα μπορέσουν να λειτουργήσουν και βέβαια τότε οι φοιτητές μας θα στραφούν στο εξωτερικό, με ό,τι αρνητικό αυτό συνεπάγεται για την ακαδημαϊκή και οικονομική ζωή του τόπου μας.

Τη μια ημέρα ο Πρωθυπουργός εξαγγέλλει την κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων, ενώ την επομένη ημέρα ο Υπουργός Παιδείας λέει ότι δεν γνωρίζει ακόμα τι

θα γίνει με τους μαθητές που φοιτούν σήμερα στη Γ' Γυμνασίου και συνιστά στα παιδιά να μην έχουν άγχος. Πώς κρίνετε την εξαγγελία τόσο του Πρωθυπουργού όσο και του αρμόδιου Υπουργού και κάτω από ποιες προϋποθέσεις θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί επιτυχώς το παραπάνω εγχείρημα;

Το ζήτημα της κατάργησης των πανελληνίων εξετάσεων δεν ανακινείται για πρώτη φορά από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Θυμίζω ότι οι πρώτες συζητήσεις έγιναν κατόπιν της επέκτασης του δικαιώματος του εκλέγειν στους νέους ηλικίας 17 ετών (στην πραγματικότητα και 16) με τον πρόσφατο εκλογικό νόμο. Αυτό δυστυχώς δεν είναι τυχαίο. Εγγράφεται στη λαϊκίστικη ψηφοθηρία των νέων ανθρώπων που αγωνιούν και των οικογενειών τους, στους οποίους ρίχνουν το «δόλωμα»

της ελεύθερης πρόσβασης. Η πραγματικότητα είναι ότι όταν έχουμε αυξημένη ζήτηση, οπωσδήποτε θα υπάρχει μια επιλογή. Και ορισμένοι θα δυσανεστοθούν. Εντελώς διαφορετικό είναι το να παραδεχθούμε την ανάγκη επιλογής, αλλά να βελτιώσουμε το σημερινό σύστημα, που κατά γενική ομολογία είναι μεν αντικειμενικό, όμως δεν λειτουργεί καλά. Έχει οδηγήσει στην κατάρρευση της Β' και Γ' του Λυκείου ως βαθμίδων εκπαίδευσης, με υπέρμετρη μεγέθυνση της «παραπαιδείας». Έχει οδηγήσει στη

στεγνή αποστήθιση χωρίς κριτική σκέψη, ενώ μόνο το 10% των υποψηφίων επιτυγχάνει στην πρώτη επιλογή του. Από την άλλη, εισάγονται σε ορισμένα τμήματα υποψήφιοι με μόλις 1,5 στα 20! Χρειάζεται μια «ολιστική» προσέγγιση, ρηξικέλευθη και γενναία. Κυρίως με την δραστική ανάπτυξη της τεχνικής παιδείας, ώστε αυτή να απορροφά το 60% της ζήτησης, με αντίστοιχη αποσυμπίεση των αιτημάτων εισόδου στα πανεπιστήμια. Είναι φανερό ότι ο εισαγόμενος με 1,5 στα 20 δεν κάνει για το πανεπιστήμιο, αλλά μπορεί ενδεχομένως να γίνει άριστος τεχνικός. Χρειάζεται διαφορετική εκπαιδευτική υποδομή, αλλά και αλλαγή κουλτούρας γονέων και τέκνων. Το πανεπιστημιακό πτυχίο δεν είναι πανάκεια! Δεν διασφαλίζει ούτε ευτυχία ούτε εργασία! Πάντως, για να επανέλθω στο ερώτημά σας, οι προθέσεις της Κυβέρνησης παραμένουν αόριστες. Και στο ζήτημα

αυτό επικρατεί κομφούζιο. Έτσι, δημοσιεύτηκαν μεν δηλώσεις για διετές λύκειο, για ολοκληρωτική κατάργηση των πανελληνίων, για κατάργηση των πανελληνίων μόνο για τις σχολές χαμηλής ζήτησης κ.ά., χωρίς όμως τίποτα το βέβαιο. Αναμένουμε.

Το υπουργείο πρέπει να εκδώσει άμεσα εγκύκλιο με τριετές σχέδιο δράσης για την εκπαίδευση. Εσείς το κρίνετε αυτό εφικτό;

